

Autoni viimeinen katsastuspäivä läheni. Katsastusasemalle ajaminen ei todellakaan houkutellut, sillä vanhassa tallikiiturissani paloi jouluvalojen tapaan kelistä riippuen joko ABS-jarruvalo tai joku kummallinen keltainen *Check*. Katsastamattomalla autolla tallille ajamisessa on riski, että matkat loppuvat lyhyeen, joten ei auta kuin mennä kuuntelemaan katsastusinsinöörin pitkä luettelo korjattavista vioista ennen eräpäivää. Käytin aamun ikkunoiden skrapaamiseen, suihkuttelin hajuvettä penkeille ja lämmittelin moottoria, jos niistä vaikka olisi apua. ”Kunnossa on”, sanoi inssi. Hämmästyin niin, että pystyin vain sanomaan ”MITÄ!”. Onneksi minulla oli jo leima paperissa ja autonavaimet kädessä.

Puolitotinen ratsastusharrastus tarvitsee kalenterin, johon merkitään valmennuspäivät, kisat, välitavoitteet ja viikko-ohjelmat, ja sitten voidaan unohtaa niiden toteuttaminen. Valmentajan saapuminen jälleen neljän viikon kuluttua tarkoittaa useimmiten kahden viikon laiskottelua ja viikon saikkua (jos ei muuta, niin ainakin hevosen kainaloon tulee jotain ihottumaa). Viimeinen viikko sisältää hermoja kiristävää treeniä, jossa säädetään remmejä, vaihdetaan kuolaimia ja toivotaan parasta, kuten entinen rouva katsastusasemalla.

Koeratsastushevoseet liikkuvat aina niin kauniisti. Testaajan alla ne menevät normaalilla nivelsuitsituksella pyynnöstä vaikka solmuun, eivät tuijottele maneesin nurkassa olevaa kavalettipinoa ja karsinakäyttäytyminen on loistavaa. Ne syövät normaalit ravintoarvot täyttävää tavallista heinää ja kauraa. Vapaa-aikansa ne viettävät (ja pysyvät) tarhassa maailman menoa miettien, satoi tai paistoi. Kauppakirjan allekirjoittamisen jälkeen uusi hevonen suostuu vielä kävelemään kuljetusautoon kuin Vepsän taluttamana ikään.

Ratsastajilla on valitettavan usein järjetön tarve säätää kaikkea, sitäkin mikä on jo hyvää. Uudessa kotitallassa hevoselle vaihdetaan rehut, hankitaan ostokrapulassa hienoja varusteita ja osallistutaan kaikkeen mahdolliseen ja mahdottomaan niin kauan kuin hevonen liikkuu eteenpäin ja uudella omistajalla vielä motivaatiota riittää. Joskus käy niin, että hevosen Parasta ennen – päiväys oli kuitenkin se kauppakirjan allekirjoituspäivä; se todetaan lähettämällä myyjälle vuoden kuluttua ammoniakinkatkuinen tekstiviesti kaupan purkamisesta, kun hevonen ei enää mene edes kuljetusautoon.

Hevosen viimeistä käyttöpäivää voi pidentää monella tavalla. Loukkaantumisriskistä huolimatta raikas ulkoilma tarhassa heinäkasaa äärellä on paras tapa antaa hevosen ajatella oppimia asioita. Maatalousyhtymämme (nimityksemme omistaja/esteratsastaja-kouluratsastaja-ehkä ikuinen remonttihevonen – yhteistyöllemme) toisen jäsenen filosofian mukaan ratsastamisen pitää olla mukavaa. Niinpä. Jos ratsastajalla ei ole aikaa ja hermoja juuri tänään asialliseen treeniin, niin voihan sitä joskus vain vedellä hevosella pitkin kenttää keskiravia keventäen. Tai ratsastaa se vain eteen alas niin rennoksi, että se sananmukaisesti kaatuu polvilleen; eiköhän siinäkin molemmat jotain opi. Mukavaa on myös vain käydä taputtelemassa ja rapsuttelemassa hevosta. Pitää sitten ensi viikolla treenata ahkerammin..

-Sesse-

P.S. Tämän pakinan otsikko ei mitenkään viittaa ratsastusseuramme jäseneseen Paula Kiuruun, joka täyttää 50 vuotta tänään 25.03.2009. ONNEA!